

Dumnezeu a trimis pe Fiul Său pentru ca lumea să se mântuiască prin El

Comentariu Evanghelic al P. Alberto Maggi OSM

Ioan 3,16-18

În acel timp, Isus îi spuse lui Nicodim:

Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât l-a dat pe Fiul său, unul născut, ca oricine crede în el să nu piară, ci să aibă viața veșnică.

Pentru că Dumnezeu nu l-a trimis pe Fiul său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin el.

Cine crede în el nu este judecat, însă cine nu crede a fost deja judecat pentru că nu a crezut în numele Fiului unic al lui Dumnezeu.

Dumnezeu nu este un judecător, ci este cel care comunică viața și oferă umanității deplinătatea vieții care s-a manifestat și prezentat în Fiul Unic, Isus. Este evanghelia lui Ioan, capitolul 3, versetele 16-18, la care este necesar să le integrăm cu versetele 19 și 20, altfel acest pasaj, așa cum este amputat pentru liturghie, nu se prea înțelege.

Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, așadar este această manifestare de iubire a lui Dumnezeu către lume. Dumnezeu nu este un Dumnezeu pesimist, un Dumnezeu săturat de umanitate, ci un Dumnezeu îndrăgostit de umanitate. Și este atât de îndrăgostit și a iubit atât de mult lumea, **încât l-a dat pe Fiul său, unul născut, ca oricine crede în el ...**

A crede în Fiul unul născut, înseamnă a crede în modelul de umanitate al său. Aici Isus este prezentat ca și fiul întâi născut. Este Fiul lui Dumnezeu, pentru că Isus manifestă Dumnezeu în condiția Sa umană, dar este Fiul omului pentru că reprezintă omul în condiția divină. Așadar în Isus există modelul de umanitate. Cei care au aderat la acest model de umanitate, și în acest model de umanitate, de creștere, de maturitate deplină a omului avem o capacitate de iubire care nu se lasă condiționată de nimeni.

”Să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. Viața veșnică pentru Isus nu este o promisiune în viitor, ci o posibilitate în prezent. Oricine trăiește punând în viața sa o iubire asemănătoare cu ceea ce Dumnezeu o are pentru noi, adică o iubire totală, necondiționată și fără limite, are deja o viață de o calitate care se cheamă eternă, nu atât pentru durata sa, ci propriu pentru calitatea sa, care este indistructibilă: moartea nu va putea nici măcar să o atingă.

Dumnezeu nu l-a trimis pe Fiul său, și din nou se insistă asupra Fiului, Fiul lui Dumnezeu, Fiul Omului în deplinătatea umană și care deține condiția divină, **în lume,** iar aici nu se spune a **condamna**, verbul este a **judeca**. Dumnezeu nu este un judecător, ci cel care comunică viața. Și Fiul este le fel.

Așadar nu a trimis Fiul pentru a judeca lumea; aceasta erau așteptările fariseilor care așteptau un Mesia care vine să judece, să despartă pe cei buni de cei răi, puri de impuri, dar nu Dumnezeu, nu Isus. Deci nu a trimis Fiul pentru a judeca, ci pentru **ca lumea să fie mântuită prin el.**

Isus oferă o alternativă de viață, oferă o alternativă de societate. Cei care-l acceptă sunt cu El în deplinătatea vieții. **Cine crede în el** - și a crede înseamnă a adera la acest model de om, un om capabil de o iubire nelimitată și necondiționată - **nu este judecat.** Deci nu va merge spre nici o judecată. Ideea unei judecăți este străină evangheliei lui Ioan. Cine crede nu va merge spre nici o judecată, dar este deja în plinătatea vieții.

Dimpotrivă, **cine nu crede a fost deja judecat, pentru că nu a crezut în numele Fiului unic al lui Dumnezeu.** Este omul care se judecă de unul singur, refuzând această deplinătate de viață, această iubire. Refuzul deplinătății e viață, care este Isus, duce la plinătatea morții. Acesta este semnificația pe care vrea să o dea evanghelistul, această judecată care apoi devine o condamnare.

Așadar mesajul lui Dumnezeu este absolut pozitiv: cine îl primește este în plinătatea vieții, cine îl refuză nu este judecat, dar el însuși se condamnă. Și iată așadar versetele 19 și 20 care ne face să înțelegem mai bine această idee care altfel pare neterminată.

Și evanghelistul scrie: **lumina a venit în lume, dar oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele.** Iată judecata. Cei care, văzând strălucirea luminii lui Dumnezeu se retrag, rămân în ambientul morții. Cei care, în schimb, sunt atrași de acest con de lumină, intră în plinătatea vieții. De fapt evanghelistul continuă, **Căci oricine face [fapte] rele urăște lumina și nu vine la lumină ca să nu-i fie descoperite faptele.**

Așadar nu este nici o judecată din partea lui Dumnezeu, există o propunere pozitivă de viață. Cine o primește este în plinătatea vieții; cine o refuză pentru că această plinătate de viață este împotrivă intereselor sale, este împotriva aspirațiilor sale, rămâne în ambientul morții. Nu pentru o judecată a lui Dumnezeu, ci pentru o judecată a omului, pentru alegerea sa, care și-o dă de la sine însuși.